

UTRECHTS JONGENSPORTRET

Zijn handen zijn geboeid aan het scooterstuur
zijn haar is kort en zwart als een lapje bont
zijn voeten raken als bij toeval stukjes grond
zijn capuchon is hem een fluwelen muur

zijn teint, als het saharazand bij avond
zijn gang, van een danser rond het eerste vuur
zijn zware ogen ogen lichter op den duur
zijn trotse lach speelt losjes met zijn mond

Door hem gebeurt er tenminste nog eens wat
voor hem zullen meisjes over bruggen gaan
voor hem maakt de Vecht een buiging door de stad

alleen in de verte is hij Marokkaan
onder zijn jack klopt een Utrecht-hart, zowat
leg op de Neude een fontein voor hem aan!

Fred Penninga